

BUGADA AL POU. Març 2018

PER QUINTÍ TORRA CORDONS

Amb neu i sense taxis

Després d'advertiments i d'activar totes les alertes, finalment, des de les primeres hores del dimecres 28 de febrer, la gran nevada va arribar a Manresa. Les precipitacions més intenses es van produir durant el matí i, a partir de l'hora de dinar, la neu va anar deixant pas a la pluja. La ciutat, però, com el conjunt del país, va reaccionar molt diligentment. Així, per exemple, a Manresa es va anul·lar el servei general de taxis i va quedar restringit a serveis puntuals d'emergència. Amb la quantitat d'aigua que va caure i les tasques de la brigada, a la tarda ja no hi havia neu als carrers, però la centraleta del servei de taxis continuava informant als clients que hi trucaven que a la capital del Bages s'havia cancel·lat el servei. Tot plegat davant de la desesperació dels taxistes que anaven perdent clients. Pel que he pogut saber, segons sembla, s'havien desviat les trucades a Terrassa, perquè la noia de atén la centraleta a Manresa estava malalta. Un dia que el gremi podria haver tingut un bon flux de clients... cagada!

Amic i conegut

Precisament el mateix dia de la nevada, el programa de TVE "migas y conocidas", que s'emet el migdia, va connectar amb Manresa aprofitant l'estona en què els carrers, arbres i edificis van quedar ben emblanquinats. La reportera Mireia Alzúria va anar a parar a la plaça de Sant Jordi, on va poder recollir el testimoni d'un veí... que era ni més ni menys que el veterà fotògraf Santi Bajona, guanyador de tants concursos d'instantànies i vinculat a Foto Art des de sempre. En una conversa de circumstàncies, va explicar que el seu net Bernat aquell dia no podia anar a l'escola i que havia trucat la filla perquè el deixés una estona amb ell per poder gaudir de la neu en un lloc on les nevades són del tot escasses...

Rajolí pudent

La que es veu que no és escassa és la fuga de residus que podeu veure sobre una vorera de la carretera de Vic on hi havia hagut una carnisseria. Tot i que fa temps que està tancada, els veïns estan farts que sempre surti un rajolí de porqueria que fa molta pudor. Un dels afectats m'ha fet arribar aquesta foto per denunciar-ho. De locals comercials buits n'hi ha una bona pila i, lamentablement, els propietaris no són prou responsables de fer-hi un mínim manteniment encara que no els tinguin arrendats. Són aquelles desídies tan indignants, ja us ho diré.

Aparcament incontrolat

De desídia i incivisme també n'ha detectat un intrèpid subscriptor al carrer del Remei de Baix. Com es pot veure a la fotografia del company Jordi Alavedra, al costat del rètol de prohibit aparcar en tot el vial, hi ha cotxes que passen olímpicament de la prohibició. El fet cert és que cada dia passa el mateix i els veïns n'estan ben farts, perquè, des que es van inaugurar les obres de reparació del carrer, la impunitat ha estat la nota dominant. Tot i que cada cop hi ha menys espai lliure de pagament al centre, ja seria hora que es fessin respectar les normes, especialment en un lloc on hi ha un centre sanitari amb circulació d'ambulàncies i transports

sanitaris.

Tancat per estudiar

Encara que per guanyar-se la vida es vagi tirant endavant amb un comerç, formar-se i llaurar-se el futur és imprescindible per millorar la situació social i econòmica. Deu ser el cas dels propietaris de l'establiment oriental de la carretera de Vic que apareix a la fotografia que, per assegurar bons resultats acadèmics, han decidit tancar un mes i mig la botiga, Amb tant marge per a l'estudi, potser si treuen bones notes ja no tornen a apujar la persiana.

Error històric

Obro el subapartat de memòria i patrimoni per referir-me a una gran plafó informatiu situat al costat del cementiri de Manresa, sobre el riu Cardener. Com veieu en la instantània que em fa arribar una erudita de la ciutat afeccionada a fer llargs passejos per l'Anella Verda, quan es parla de la Guerra del Francès, se situa el període bèl·lic entre 1808 i 1812, quan qualsevol estudiant d'Història sap que l'interval correcte sí que comença el 1808, però va acabar el 1814. Aquest és un error significatiu que fa anys que es manté, malgrat que no és la primera vegada que un mitjà de comunicació ho fa palès. Espero que aquest cop tinguem més sort i se'n faci l'oportuna correcció, ja que el nyap queda situat al peu del pont gòtic medieval que donava pas al camí ral de Manresa a Lleida, considerat bé cultural d'interès nacional des del 2013 i construït per Berenguer de Montagut, arquitecte que també va projectar la Seu.

L'ARQUITECTURA

D'estil gòtic, fou construït entre 1318 i el 1323 sota la direcció de Berenguer de Montagut, el mestre d'obres d'edificis tan emblemàtics del gòtic català com l'església de Santa Maria del Mar de Barcelona o la Seu de Manresa.

Està fet amb blocs de pedra sorrenca disposats en filades regulars i en rosca de dovelles als arcs. A la part superior, la barana i els ampits estan fets també de pedra ben treballada i es recolzen sobre una cornisa motllurada. Pel costat d'aigües amunt, els tallaaigües en forma d'angles protegeixen els pilars de les avingudes del riu. El pont ha sofert degradacions i ha estat restaurat diverses vegades al llarg de la història. A inicis del segle XVII va ser restaurat després d'unes fortes avingudes d'aigua. El 1747 sembla que una altra riuada s'hauria endut dos arcs. Aleshores es va realitzar una important reparació del pont. Després de la Guerra del Francès (1808-1812) es va haver de fer una barana nova. El 1939, per la Guerra Civil, es van destruir tres arcs que a partir del 1940 van ser reconstruïts. Posteriorment es van fer diverses actuacions puntuals fins l'any 2001, quan s'hi va prohibir el trànsit rodat per millorar la preservació del monument.

Malgrat totes aquestes reparacions al llarg dels segles, per les parts conservades i per la seva unitat estilística es pot considerar un dels ponts medievals més ben conservats de Catalunya. Pels seus valors, l'any 2013 va ser declarat Bé cultural d'interès nacional.

L'any 2015 s'ha fet una intervenció de gran abast que ha suposat la substitució del paviment de la calçada i la restauració de pilars, arcs, baranes i tallamars per poder garantir l'estabilitat i la preservació del bé.

Degradació a la Seu

Precisament al recinte del temple més emblemàtic de la ciutat tanco la sacsejada mensual, amb un advertiment que em fan arribar els Amics de l'Art Romànic mitjançant una fotografia de Josep Llobet. S'hi veu el timpà romànic del segle XII que hi ha en una de les parets del claustre. El relleu s'està desfigurant per culpa de la humitat que hi ha —l'arenositat de la pedra de moltes construccions manresanes tampoc no hi deu ajudar i, per tant, caldria prendre mesures amb certa celeritat. Una altra qüestió és que, a més, la peça passa força desapercibuda perquè caldria col·locar-hi un punt de llum per centrar-hi més l'atenció.

